

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 3. Kimovca. 1845.

List 36.

Vodnikov napis sa mesez Kimovez.

*Tarize pogázho, potizo jedó;
Lanovi Slovencam zekine nesó.*

Raj zgubljen.

Posekan hrast leži na tleh,
Dva pridna, mož in žena,
Se trudita o njemu v spéh,
Zagojzda je vsajéna.
On s kicam bije tresk na tresk,
In udri, udri, plesk na plesk,
Dervá leté iz njene róke,
Verstivši v sklade se visóke.

„O Jeva! mati vsih nadlog!
Začnè tožliva Mina,
Tvoj dar so žuli naših rok,
Tvoj dar je bolečina.
Sladak je jabelček, je res,
Na mestu tvojim vonder jez
Bi se ne bila kači vdála,
Skušnjavki figo pokazála.“

„„Odam, Odam je pnoža stric,
Kaj ona? Luka pravi,
Odam je kriv, de kmeta kic,
Drevó in cepec davi.
Drugač bi ženo jez nažgal,
Klofute cvet za úh' ji dal,
Iz ust izbil ji dar malika,
In z njim še kakšen kos jezika.““

To čuje imeniten knez,
Grajšak na tistim kraju,
Smeje pristavi: „Škoda res,
De nista bila v raju!
Vse bolji bilo bi za nas,
Ne belil bi otrok nam las,
Ne bilo bi ne mit opravka,
Ne vojsk, ne pravd, ne tlak, ne davka.“

„Pa kaj se če? Pomoči ni,
Iz kletke všel je tiček,
Recimo rajši kako bi
Se vama znižal griček.
Če bosta v sladnosti blagá
Junaško se obnašala,
Pustita rasti hrastovino
In z mano pojdita v grajšino.“

Grajšina, o besede cvet,
Besede slast velika!
Tvoj blesk, med rajske žarke štet,
Se mene včasí mika.
Naš Luka pa je mož kot ost,
In Mina vsa njegova kost;
Na híp razumita, de taka
Prememba sreče ni napaka.

In zadovoljna skoz in skoz
Se vpotita iz tnála,
Ne bila bi pečena gos
Ju zdaj nazaj deržála.
Ko prideta v grajšino res
Po knežko se obnese knez,
V šestino krasnih izb ju dene
In s to besedo lepo sklène:

„Moj grad, ne rečem de je raj,
Pa bolji je ko bajta,
Terpljenje tu ne čaka vaj,
Dovolj je vsiga, znajta!
Ležala bosta mirno rah
Na mehko gladkih vajšnicah,
Tencice, svile, pražne krame
Bo kakor listja, kakor slame.“

„Kopune, torte za obed
Bo kuhar pridno pekel,
Na mizo vsak dan sedem skled
Postaviti bom rekel.
Ne bo pomanjkanja pijač,
Ne morskih rib, ne žlahtnih krač,
Ob godih še dodati mislim
Divjačine salatam kislim.“

„Le zadno skledo prepovém,
Prišla bo spoh pokrita,
Pri miru nej stoji, potem
Jo spet nazaj pošlita.
Če mi prelomita pogoj,
Vaj zapodim iz grada koj;
En škrat je not — še vama znan je,
Ta razodene krivo djanje.“

O temu zdaj prepiranje
Bi bil rokav narobe,

Kjer darovanim konju se
Ne gleda zlo na zobe.
In meni se po pameti
Šestero skled gverljivo zdi;
Ni ravno bati se omage,
Če bo beržanke dost in drage.

Postrežba ker zakoncama
Je bila vsa po volji,
Gotovo v raju, mislita,
Ni móгла biti bolji.
Jedí prinaša mlad lokaj;
Kot ure zlate nov tečaj
Gre vse po redu gladko, lično,
Od jutra do večera pično.

Le zadna skleda je spotik,
Ta dvojco strašno peče;
Kdor skusil je pohot in mik,
Razumi kaj to reče,
Razumi de v začetku se
Braniti mika treba je.
Odrašen hujši žge ko kuga,
Le malo kdo potem ga vžuga.

In glej! Pri mizi sedmi dan
Fazana *) sta obrála,
Zakrite skledé krov postran
Pogleda Mina zala:
„Ah, kakó rada vedla bi
Kaj pod pokrovam tim tíči?
Mi ni za jed, sim več ko sita,
Le vedla bi zakaj je skrita.“

„„Ki mnogo praša, zajde rad,““
Pristavi moder Luka,
Gospodarica dobrih vad
Pogosto v pisker kuka.
„„Zakaj je skrita, slepa stvar!
Al ne poznaš gospóde mar?
Smetí in ljulko nam nakani,
Za sebe zlate jedra hrani.““

„„Daj, dvigni reno, vidla boš,
Resnica se ne zlaže!“

*) Fazan, žlahtna tica.